

A light's narrative : NL

Stefan Serneels & Ara Méndez Murillo

Whitehouse gallery opent het nieuwe seizoen met een duotentoonstelling van Stefan Serneels (°1968, Antwerpen, BE) en Ara Méndez Murillo (°1997, Córdoba, ES). Voor Serneels is *A light's narrative* het vervolg van een jarenlange trouwe samenwerking waarbij hij deze keer verrast met een nieuwe reeks schilderijen in kleur. Verknocht aan het transparante en beweegbare karakter van inkt, gaat hij op dezelfde intuïtieve en dynamische manier aan de slag met vloeibare acrylverf om verlichting te brengen in zijn beelden. Helemaal anders dan bij Serneels vertrekt Ara Méndez Murillo vanuit de rijke materialiteit van olieverf om het licht te herscheppen. Murillo stelt voor de eerste keer ooit tentoon in een galerie en brengt een overzicht van de werken die tot stand zijn gekomen tijdens haar opleiding in La Cambre (ENSAV) in Brussel waar ze eind juni van dit jaar is afgestudeerd.

Stefan Serneels verleidt de toeschouwer op poëtische en melancholische wijze met een realiteit die ontastbaar lijkt. Laag per laag bouwt hij een beeld op als onscherpe illusie waarbij hij de grens van het geschilderde oppervlak steeds verlegt. Hij blijft trouw aan bronmateriaal waaronder foto's, film stills en beelden uit de media die voor hem louter als leidraad fungeren. De schilderijen die daaruit volgen zijn ruimtelijke perspectieven in dynamische composities die zowel verstillend als spanning oproepen. Interieurs, voorwerpen en schimmen van mensen bekennen zijn voorliefde voor het figuratief tekenkundig métier dat hij als geen ander beheerst. Nieuw in de reeks die hij tentoonstelt is het gebruik van vloeibare acryl waarmee Serneels de vaak dwingende voorstellingen verzacht en tot leven wekt met surreële kleuren. Het gebruik van kleur is uitzonderlijk voor Serneels en vormt een verrassend contrast met het brede spectrum aan grijswaarden die karakteristiek zijn voor zijn werk. Tijdens de voorbereiding van deze tentoonstelling hing het schilderij *De Kamer* als engelbewaarder hoog aan een wand in zijn atelier, het enige werk in de tentoonstelling dat dateert van 2011, het jaar waarin hij voor het eerst met kleur werkte en gevolgd werd door een ruim tien jaar durende kleurloze periode.

Schilderen met een vloeibaar medium geeft hem de mogelijkheid om zijn onderwerpen te verstoren tot illusoire beelden die doen denken aan digitale simulaties, infraroodbeelden of röntgenfoto's omwille van hun ongewoon kleurenpalet en een lichtgevoeligheid die doet denken aan een negatief. Het licht is dan ook een dominant element in zijn werk omdat Serneels het wit niet toevoegt of schildert maar openlaat en laat doorschemeren vanuit de ondergrond. Zonder symbolische of religieuze betekenis integreert hij licht als belangrijkste beeldelement ter ondersteuning van een narratief waarbij Serneels de kijker niet betreft bij de emoties van de hoofdpersoon maar de kijker als het ware laat observeren. Deze opvallende emotionele afstandelijkheid versterkt hij door een omgekeerd vignet-effect - een oplichting van de hoeken van het schilderij ten opzichte van het midden - waarmee hij de aandacht van de kijker direct op het lichtgevende onderwerp vestigt, zoals bijvoorbeeld in *Painkiller* en *Light's Narrative III*.

Ook onderdeel van deze tentoonstelling is een nieuwe animatiefilm van Serneels in samenwerking met Jan Weynants. Hij heeft zich eerder al op het medium film toegelegd. Zijn eerste kortfilm 'Hikikomori Style' dateert van 2007 en wordt begin oktober vertoond op het BREEDBEELD kortfilmfestival in Antwerpen.

Ara Méndez Murillo laat zich bijna uitsluitend inspireren door daglicht. Ze is opgegroeid onder de Spaanse zon waar ze momenteel aan een residentie deelneemt in Bilbao. Murillo's schilderijen baden in een licht waarin vertrouwde dingen in dialoog lijken te gaan. Gefascineerd door de bijzondere opstelling van sommige elementen in de ruimte, verlegt ze de focus naar het aanzicht van een plek of tafereel dat zij meestal zelf op foto vastlegt. In een sterk door geometrie geregeerd decor, wordt de vreemdheid van de waarneming geaccentueerd en zo de gevoelde indruk versterkt. Het licht dat Murillo vangt krijgt op die manier een emotionele betekenis omdat het vaak een herinnering, een bepaalde sfeer of specifiek moment oproept zoals bij de schilderijen *Calm in August I* en *Calm in August II*, twee werken die zijn ontstaan vanuit een reeks gouaches gemaakt tijdens de zomer van 2020. Ze schildert het licht als eenzame getuige van een moment of een verlangen. Verlaten speeltuinen en sportvelden treden op de voorgrond in een wereld zonder enige beweging. Als buitenlandse studente is zij net als velen huiswaarts gekeerd voor een roerloze zomer die achteraf bekeken erg gelijkend was in heel Europa: een schijnbaar vredige wereld toont zich als één groot stilleven. Het is een uniek tafereel voor de kunstenaar die vanuit observatie vertrekt. 'Nature morte', maar toch niet helemaal. Want hoe weinig er overblijft van de menselijke activiteit en de waan van de dag, de natuur blijft nooit stilstaan. Na de lente komt de zomer en na de zomer volgt onomstotelijk de herfst, zeker vandaag nu de droogte de bladeren nog sneller tot dwarrelen dwingt. Toch lijkt in de schilderijen van Murillo de zomer eindeloos. De zon als onuitputtelijke bron van licht en warmte straalt aan elke hemel die uit haar penseel geboren wordt.

Ze gebruikt de schilderkunst als middel om beelden te herscheppen tot vlakmatige landschappen met verzadigde kleuren, een picturale benadering die doet denken aan de heldere schilderijen van Alex Katz verdiept met de kleurrijke schaduwen van Wayne Thiebaud. Het schilderij wordt een uitdaging waarin elke kleur, met zijn gewicht, textuur en rangschikking, een manier moet vinden om zich tot de andere te verhouden. Murillo brengt elementen in een herkenbaar toch surreëel tafereel samen en geeft zo vorm aan een geschilderd toneelstuk dat zij regisseert. Net als de wisseling van de wacht zoals weergegeven in 'Marelle Grecque' en 'Marelle Russe': een absurd schouwspel waarin professioneel opgeleide soldaten als schijnbaar onschuldig speelgoed in kostuum staan te hinkelen.

Het is op betoverende wijze dat Murillo de anekdotiek of het ontbreken ervan verbeeldt. Doordrenkt van een zachtheid waant de kijker zich in een zorgvuldig geënceneerde werkelijkheid met als opbrengst zonovergoten beeldfragmenten uit een levenslange film waarin het licht de hoofdrol speelt.